

No fem vaga, fem història

I dic un sí ben alt a la revolució que no es rebaixa a la violència

Foto: Sergi Cámara

Ho criden amb el puny alçat nois i noies. I aquell no-sé-què que sento al fons del ventre des de fa dies creix amb més força.

Baixant pel passeig de Sant Joan ho retrataria tot: des del noi de divuit anys que regala una flor a un home que en deu tenir cinquanta més que ell -"No, no el conec de res, però m'ha sortit fer-ho"- fins a una dona que perquè passin els cotxes, que fa estona que estan aturants davant la riuada de gent, s'ha convertit en urbà. Mà amunt i mà avall. I mira si és fàcil entendre'ns.

Miro el tros de cel on hi ha els missatges de cartó. Un home, quiet, aguanta la mirada i el cartell: "No soy independentista, pero a mis vecinos no se les pega. Y menos por querer votar". L'aplaudim. Algú s'hi apropa i l'abraça i l'altre i l'altra també. En algun moment d'avui sabré (de més a prop) de què parla: tenint a tres pams de mi un guàrdia civil immens, he vist, quatre segons, els ulls d'aquella ràbia. La ferida oberta. La brutalitat de tants vídeos que encara no sé ni com pair.

I dic un sí ben alt a la revolució que no es rebaixa a la violència. Que posats a aturar-se davant d'algú, ho fa davant d'aquelles persones que fa massa anys que saben de què va això, per dir-los als quatre vents que "sense els avis no hi ha revolució". Que aplaudeix les banderes espanyoles, no sigui el cas que algú confongui el rerefons. La revolució que parla en clau d'ironia, perquè el paper guanya sempre la pedra, i perquè l'humor i l'amor hi han de ser. La que té un clavell a punt per deixar en evidència totes les porres del món. La que encara que li tremolin les cames, es planta amb els braços oberts de bat a bat per defensar la veu dels qui voldrien muts. La de l'empatia i la sobrietat: si la toques a ella, també em toques a mi. Mentre busquen l'urna, jugarem al dòmino. Dic sí a la revolució que comença en cada persona i es comparteix en cada poble. La que sent un no-sé-què al ventre, a voltes d'impotència, a voltes de coratge. La que diu, sent i construeix perquè, com al noi que regala flors, és així com li surt de dins.